

[Severin Hansen.]

særlig i vore indvande, og lad mig tilføje i vore mange fjorde, som egentlig er hele udklækningsområder for fiskeyngel. Jeg kender fiskeriet, jeg har virkelig føling med det den dag i dag, og det er min opfattelse, at man, hvis man i dag i danske farvande ville benytte de fiskeredskaber og fartøjer, som man havde for 30 år siden, og den daværende maskinkraft, egentlig godt kunne lukke hele fiskebutikken nogle år.

Jeg kan i denne forbindelse — det vedrører måske ikke direkte, men dog indirekte dette lovforslag — ikke lade være med at pege på, at et af de store spørgsmål, ja, egentlig det allerstørste, for dansk fiskeris fremtid og økonomi, er, om fiskebestanden i det hele taget kan holde og kan bevares for vore efterkommere i fiskerierhvervet. Det er betydelige kapitaler, der efterhånden er investeret i dansk fiskeri, og nu kan man ganske vist sige, at det jo viser sig, at vi aldrig i dansk fiskeris historie har produceret så megen fisk som i dag, og det er også rigtigt, fordi hele den moderne teknik og det stærkt udvidede søgøende fiskeri på internationale havområder har medvirket hertil; men også ude i de store have begynder man at blive ængstelig for affiskning af bundfisk, hvilket de mange konventioner og internationale konferencer er et tydeligt bevis for. Men hvis der her foreligger en fare, vil jeg gøre opmærksom på, at faren er langt større i vore indvande, hvor området jo er mindre.

Spørgsmålet om fiskebestandens bevarelse er altså et af de allerstørste spørgsmål for fiskeriets fremtid. Og hvad kan der så gøres? Kan man i det hele taget standse den udvikling, vi er inde i, med større fartøjer, større maskiner og skærpede redskaber? Nej, det kan man ikke. Men der må — det ønsker jeg at sige ved denne sags behandling — i stærkere grad end hidtil tages hensyn til forholdene, som de nu engang er, og det har da heldigvis også været således i de senere år, at det praktiske erhverv har lyttet noget mere til sagkundskaben, til vore fiskeribiologer, end før i tiden. Jeg husker, at i min ungdomstid, når der lød råd under en eller anden form fra vore fiskeribiologer, lo fiskerne hånligt ad dem og sagde: Hvad forstand har de i det hele taget på de sager? Og så har det alligevel vist sig, at de har ret god indsigt i alle disse biologiske forhold. Jeg vil gerne fremhæve her, at det er et glædeligt tidens tegn i den moderne udvikling indenfor fiskeriet, at fiskerne og sagkundskaben er kommet på talefod med hinanden, ikke alene når

det gælder fredning, men også når det gælder forsøg på at finde ny fangstpladser og ny fiskemetoder, der er til fiskeriets bedste.

Når man taler om fiskebestandens bevarelse, må der imidlertid først og fremmest rettes en appel til fiskerne selv, som i alle tilfælde har det største ansvar, en appel om at sætte alle undermålsfisk ud i levedygtig stand. Det er muligt, at det høje tings medlemmer ikke tillægger dette spørgsmål så stor betydning, som man gør fra fiskeriets side, men jeg ønsker at fremhæve det her, for det betyder i virkeligheden knald eller fald for dansk fiskeris fremtid; det er nemlig fiskebestanden og bevarelsen af de små fisk, det gælder. Jeg ved godt, at det i mange tilfælde ikke er muligt, når det drejer sig om stimefisk — jeg tænker her på sild, makrel o. s. v. —, at få fisken ud i levedygtig stand, men er der vilje til det, er der mange forholdsregler, man kan tage — tiden tillader mig ikke at komme nærmere ind herpå. Noget helt andet er det med torskefisk, fladfisk o. s. v. Her kan man udmærket godt tage noget mere hensyn, end man i mange tilfælde gør. Der er heldigvis mange fiskere, som er samvittighedsfulde i denne henseende, men der er også mange, der er ligeglade, hvordan det går, og bare tænker på sig selv; og det går udover hele samfundet. Ganske vist lever vi i en tid, hvor alt skal gå stærkt, men jeg tror nu alligevel, det betaler sig at bruge den tid, som er nødvendig for at skåne så megen undermålsfisk som muligt. Fiskeriet skal jo gerne leve mere end eet år, det skal leve frem i tiden, og betingelsen herfor er, som jeg har nævnt, at fiskebestanden bevares.

Jeg har villet nævne dette ved dette lovforslags behandling for at understrege det ansvar, der må hvile på fiskerne med den skærpede fiskemetode, de står overfor. Dette i forbindelse med en effektiv fredning af rognfisk og fastsættelse af større mindstemål på fisk vil være at overveje ved den kommende revision af saltvandsfiskeriloven.

Hvad angår selve lovforslaget vil jeg sige, at jeg tror slet ikke, den højtærede fiskeriminister er så begejstret for de mange bemyndigelsesparagraffer, lovforslaget indeholder. Efter min opfattelse vil det ikke være let at indføre ret mange af disse bestemmelser i en permanent lovgivning, idet flere af dem nærmest er tænkt som en art forsøg, hvorved biologerne har opmærksomheden henvendt på, om udbyttet ved skærpsen står i forhold til den skade, den kan komme til at volde fisken. Når den nye saltvandsfiskerilov engang når til rigsdagen, vil den sikkert også indeholde bemyndigel-